

Hồi 21

Người Đẹp Trong Màn

Bao nhiêu vấn đề phức tạp xoay tròn trong óc Tần Quan Vũ, làm cho chàng quên hẳn sự đòi hỏi về thể xác còn đang âm ỉ trong người.

Và chàng lại mạnh dạn bước vào trong trướng.

Bên trong cánh trướng hồng, cách chừng một trượng lại có một bức màn lụa trắng, và từ trong ấy, một mùi hương dịu dịu lại xông thẳng vào mũi Tần Quan Vũ.

Vừa thoáng ngửi qua mùi hương ấy, thần trí Tần Quan Vũ lại bắt đầu tán loạn...

Chàng giật mình vội vã ngồi xuống, và ngay lúc đó, một ý niệm táo bạo nảy ra trong linh trí còn sót lại của chàng: trong tình trạng bất đắc dĩ, chàng sẽ tự điểm vào huyết đạo của mình.

Và chàng ngẩng mặt nhìn lên...

Bên trong bức màn lụa mỏng, trên chiếc giường phủ nệm thật cao, một người thiếu phụ dựa nghiêng trên chiếc gối, hai chân bắt chéo vào nhau buông duỗi...

Vì cách không xa mấy và nhờ bức màn lụa mỏng dính nên Tần Quan Vũ nhìn thấy rất rõ ràng, trên chiếc giường hoa gấm, một người thiếu phụ như cành xuân rạng rỡ, thân ảnh nghiêng nghiêng phơi những đường cong như khêu gợi xuân tình.

Khi Tần Quan Vũ vừa ngẩng lên thì nàng cũng vươn mình ngồi dậy... Và đôi hàng mi cong vút của nàng khẽ chớp mấy cái:

- Tần công tử, hãy đến đây.

Lửa dục lại trời dậy, Tần Quan Vũ đưa tay đề lên ngực mình như để đề nén trái tim đang muốn nhảy vọt ra ngoài...

Nhìn vào đôi mắt như lửa đỏ của Tần Quan Vũ, thiếu phụ đưa tay vuốt ngược mái tóc lòa xòa trước trán và hé vành môi như đóa hoa hồng:

- Tần công tử, tôi đã khổ công đợi chàng ở đây quá lâu rồi!

Không còn đủ sức để chế ngự lòng mình nữa, Tần Quan Vũ mím môi vươn mình lao tới... Nhưng từ trong một góc sâu kín nhất trong lý trí của chàng, tiếng nói của lương tri vụt kêu lên: "Đừng, đừng động dấy".

Và Tần Quan Vũ kịp thời dừng lại.

Mỹ nhân đảo nhanh đôi mắt:

- Tần công tử, tôi là kẻ buông xuôi cô quạnh một mình, có điều chi mà chàng e ngại? A, tôi biết rồi, công tử chưa tin chứ gì? Được rồi, hãy xem này... không đến nỗi tệ đâu...

Tần Quan Vũ vụt nghe đầu óc quay cuồng choáng váng...

Người thiếu phụ khẽ đưa bàn tay ngọc, rút chiếc trâm vàng, vuốt tóc đen huyền buông dài phủ kín bờ vai.

Và tiếp theo, giải lụa nơi thắt lưng tuột xuống...

Cử động của nàng thật là chậm chạp như là cố ý, không khí chung quanh như ngưng đọng cả lại.

Nhịp tim của Tần Quan Vũ càng phút càng tăng theo cánh tay diu diu của người thiếu phụ...

Xiêm y lần lần tuột xuống, trên tấm thân ngà ngọc chỉ còn lại hai mảnh lụa đào thật nhỏ ở nơi cần thiết.

Và nàng hé vành môi vươn vút như hớp hồn thế nhân:

- Tần công tử, có thỏa mãn hay chưa?

Mỹ nhân khẽ uốn mình, những đường cong thắt lại và vượt cao lên gò ngực phập phồng. Tấm hồn của Tần Quan Vũ cũng phập phồng lắc lư theo đà nhún nhảy của vóc thân kiều diễm.

Sức nóng căng ra từng thớ thịt, Tần Quan Vũ như sắp phát điên...

Người thiếu phụ lại cất giọng cười dâm dăng:

- Tần công tử, đến đây đi chứ!

Toàn thân Tần Quan Vũ run lên lẩy bẩy, chàng từ từ đứng dậy...

Tia mắt của chàng rực lên như máu, lửa dục biến thành động cơ thúc đẩy người chàng nhích tới...

Nhưng, trong giây phút một còn một mất ấy, từ ở tiềm thức lý tính vụt kêu lên:

- Đùng, nguy hiểm đấy. Hãy ngồi xuống... mối thù của sư môn, thực tế mơ hồ của song thân...

Tần Quan Vũ nắm chặt hai tay, run run ngồi xuống.

Với tất cả nghị lực còn lại trong người, Tần Quan Vũ tập trung vào trí não, cúi đầu nhập định.

Người thiếu phụ khẽ cau mày:

- À... có lẽ công tử đợi thiếp ư?

Và tia mắt của nàng lại rực lên, gót sen khẽ động, lả lướt bước đến sát Tần Quan Vũ.

Nàng ngó sững vào mặt chàng như muốn thu hút hồn người đối diện. Và thành linh, nàng khom mình xuống và bằng đôi tay dịu mềm, nàng bế xốc Tần Quan Vũ lên và đặt nhẹ xuống chiếc giường nệm gấm.

Tấm thân ngà ngọc của nàng ép chặt lấy thân chàng...

Trong giây phút ở bên bờ vực thẳm ấy, và qua cơn nhập định, nghị lực của Tần Quan Vũ vụt sống lại hoàn toàn.

Trí óc như từ trong hốc tối vút ra ngoài ánh sáng, chàng rung mình ngồi dậy, xô người thiếu phụ qua một bên và nhảy gọn xuống giường.

Như đã chuẩn bị trước, người thiếu phụ lăn một vòng qua mé bên kia và với một hành động gọn gàng và nhanh nhẹn, đã mặc lại xiêm y, rồi cất giọng oanh như mật rót:

- Cung hạ Tần công tử đã luyện xong thần công!

Tất cả những gì dâm dăng đều biến mất, ở nơi người thiếu phụ giờ đây chỉ còn lại một phong độ cực kỳ quý phái ung dung, làm cho Tần Quan Vũ chưa kịp giận dữ thì đã dâm ra nghi hoặc:

- Tại hạ làm gì có luyện thần công?

Người thiếu phụ điềm đạm mỉm cười:

- Xin thứ cho tiện thiếp không thể trả lời câu hỏi ấy!

Và nàng vụt nhắc mình lên như một cánh én giữa sương mù, lao mất hút vào ngách đá.

Biết không còn cách gì hơn nữa, Tần Quan Vũ đành mím miệng đi thẳng vào trong.

Bằng một cảm giác mơ hồ và có chút gì đó như rõ rệt, giờ đây Tần Quan Vũ mới cảm thấy rằng Tam Quốc miếu dường như cố ý rèn luyện cho mình một môn võ công nào đó.

Bắt đầu từ lúc giao đấu với tám người lùn tự xưng là bát sứ giả, sự thật cũng đã khá rõ ràng, đó là bất cứ người nào ở trong Tam Quốc miếu này nếu muốn kết liễu sinh mạng của chàng cũng rất dễ dàng như lấy món đồ trong túi.

Kể ra thì người thiếu phụ vừa rồi lúc mới đầu thì ra tuồng dâm đảng, nhưng cứ trông vào thuật khinh công của nàng thì cũng rõ võ công hẳn là không phải tầm thường. Nếu thiếu phụ ấy muốn giết chàng thì cũng không khó chút nào.

Nhưng, tất cả đã không làm chuyện đó.

Lại thêm những giọt nước tưởng như tình cờ nhiều xuống từ trên nóc động, há chẳng phải là một trong những chuyện lạ lùng ư?

Tất cả những việc đã xảy ra không phải đã nói lên rằng Tam Quốc miếu có thiện ý đối với mình đó sao?

Nhưng, tại sao lời lẽ của họ lại làm ra vẻ dọa dẫm khủng bố mình như thế?

Không cách nào giải đáp, Tần Quan Vũ bèn dừng lại vận công điều dưỡng.

Qua một buổi vận hành kinh mạch, Tần Quan Vũ càng giật mình ngơ ngác thêm lên...

Rõ ràng công lực đã phát triển vô cùng, chân lực dồi dào một cách không tưởng được!

So với trước khi vào Tam Quốc miếu, công lực của chàng tăng trưởng gấp đôi, hay hơn nữa là khác.

Nội lực của mình tăng tiến một cách thần tốc như thế, nếu không phải nhờ vào hai viên thần dược Khôn Nguyên đơn, Thiên Đinh đơn và hai giọt nước có mùi hương thơm phức từ trên nóc động nhiều xuống, thì còn gì nữa?

Nhưng tại sao lại như thế?

Người của họ là chính phái hay thuộc tà môn?

Đối với mình có thiện ý hay còn có mưu đồ khác nữa?

Khi Tần Quan Vũ còn đang bối rối trong trăm mối tơ vò không cách gì phăng lần ra manh mối ấy, thì giọng nói lạnh lùng lại chợt vang lên:

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ hãy nghe đây, bản miếu chủ vừa ra lệnh mới, đó là dành cho các hạ một cơ hội cuối cùng, nếu không gia nhập bản miếu thì bản miếu sẽ hạ thủ bất lưu tình.

Tần Quan Vũ thoáng ngạc nhiên, nhưng chàng mỉm cười hỏi lại:

- Chuyện vừa rồi chẳng lẽ còn chưa đủ độc hay sao?

Đối phương bật cười ha hả:

- Các hạ đừng vội tự phụ, vừa rồi bản miếu thật ra thì đã hạ độc thủ rồi đấy, nhưng không ngờ “hại người mà trái lại tự hại mình”.

Bây giờ thì Tần Quan Vũ đã hiểu quá rõ ràng rồi...

Trong Tam Quốc miếu nhất định là chỗ ẩn cư của nhiều kẻ kỳ nhân dị sĩ, và những người này rất có thể là có ý thành toàn cho mình, nên mới tìm cách để mình lọt vào Tam Quốc miếu.

Và tất cả các hành động và lời lẽ cực kỳ khủng bố ấy chẳng qua cũng là để thử nghiệm đảm lược của mình mà thôi. Đồng thời, hiệu quả của hành động khích tướng ấy có một tác dụng đào luyện tăng gia nội lực cho mình, và một ý khác nữa không kém phần quan trọng, đó là chỉ rõ cho mình biết tình huống của võ lâm hiện nay.

Suy nghĩ đến đó, Tần Quan Vũ bật cười hỏi lại:

- Như thế nào là “hại người mà trở lại hại mình?”

Đối phương trả lời:

- Được, ta sẽ nói rõ cho các hạ nghe. Tam Quốc miếu chúng ta cho các hạ uống Thiên Đình đơn và Khôn Nguyên đơn mục đích là làm cho các hạ tăng trưởng tinh lực quá mức rồi đưa vào Ôn Nhu Hương của cửa ải thứ ba. Nơi đó được bố trí bởi nữ sắc để kích thích thêm dục hỏa, cốt làm cho các hạ vì một phút mất đi lý trí, tham lam dục vọng mà để cho tinh lực bị thoát ra và coi như phế bỏ được võ công của các hạ...

Tần Quan Vũ bật cười:

- Điều đó thì tại hạ đã biết.

- Đã biết thì cũng tốt. Thế mới gọi là “ý trời không cưỡng được”. Tam Quốc miếu muốn hại các hạ, trái lại phúc đức của các hạ quá dày, đã đón được bốn giọt nước, mà bốn giọt nước đó có thể gọi là Thiên Địa Tinh Thủy. Hai giọt nhiều ngay nơi trán, làm cho tư tưởng của các hạ vượt hẳn người thường, và hai giọt lọt vào miệng, có năng lực điều hợp Thiên Đình và Khôn Nguyên đơn là hai món linh dược của võ lâm hòa lại làm một. Nó vừa làm cho các hạ bức thoát lửa dục, vừa làm cho thân thể khang kiện, trở thành võ công chính tông của Huyền Môn, điều đó các hạ có biết không?

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Tại hạ không rõ điều đó.

Đối phương lại nói tiếp:

- Hai ý niệm chính tà va chạm vào nhau, lúc nảy khi tà niệm trong đầu của các hạ nổi dậy, nó thúc giục các hạ muốn nhảy xổ vào mỹ nhân, nhưng tâm địa đoan chính lại kịp thời áp chế. Cuối cùng, chính thắng tà, và do đó, môn thần công kỳ diệu tức thời thành tựu.

- Thần công chi?

- Các hạ không phải là đã luyện xong Huyền Âm thần công rồi ư? Nói một cách khác, lúc trước Huyền Âm thần công của các hạ so với thời kỳ toàn vẹn nhất của lệnh sư đã xấp xỉ ngang nhau rồi, và ngay bây giờ thì đã hơn hẳn lệnh sư hai thành công lực, vì lẽ âm dương tương hợp...

Tần Quan Vũ ngạc nhiên gặng hỏi:

- Sao lại gọi là âm dương tương hợp?

Đối phương vẫn với giọng thản nhiên, nói:

- Sao các hạ sớm quên thế? Quên cả mỹ nhân vừa rồi ư?

Mỹ nhân vừa rồi?

Tần Quan Vũ choáng váng...

Mỹ nhân vừa rồi? Đối phương muốn nói gì? Và chuyện gì đã xảy ra?

- o O o -